

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis Sociálních služeb HB

Číslo 2/2023

46. vydání

www.ssmhb.cz

Strana 3

Léto, slunce, ovoce

Strana 7

Kočičí pohádka

Léto jsme si užili!

Po celé léto si obyvatelé Domova pro seniory mohli užívat procházky a posezení na naší krásné zahradě a k tomu mají připravený bohatý program.

Navštívil nás pan Pepíno Matura, Šimon Pečenka, Kája a Pája, pan Sláma, Vladimír Pecháček a s pravidelnými přednáškami paní doktorka Kabrdová. Vyrazili jsme na hrad v Ledči nad Sázavou, na Den otevřených dveří záchranných složek a Planetárium při ZŠ Nuselská. Proběhla ukázka terapeutického výcviku psa, přišly zaspívat a zahrát děti pod vedením paní učitelky Laštovičkové a vystoupily děti z MŠ Příčná. Jelikož naši klienti tyto programy velmi rádi navštěvují, snažíme se o co nejbohatší program.

Úvodník

Vážení čtenáři, velkým omezením v poskytování našich služeb byla rekonstrukce a oprava střechy na domově pro seniory. Lešení, které po celé léto bylo instalováno okolo budovy pro seniory, v horkých dnech omezilo provoz našeho domova. Touto cestou bych ráda poděkovala klientům, zaměstnancům i návštěvám za dodržování bezpečnostních opatření, které jsme museli akceptovat. Odměnou nám bude opravená střecha a jistota, že v době deštivého počasí nebude docházet k zatékání do objektu. Další investiční akcí v podzimních měsících bude instalace fotovoltaických panelů, které přinesou energetickou úsporu v provozu domova pro seniory.

I přes tato provozní omezení v letních měsících probíhalo zejména na zahradě u domova pro seniory mnoho zajímavých akcí. Pravidelné akce s muzikou a grilováním na zahradě smyslového vnímání vždy všem klientům dělají radost. Grilované prasátko a vychlazené nápoje oživilo parné letní odpoledne. Zajímavým dnem byl den otevřených zahrad, kam se řadí též zahrada smyslového vnímání u domova pro seniory. Klienti domova pro seniory se účastnili sportovních her ve Světlé nad Sázavou. Navázali jsme spolupráci v rámci zooterapie s paní Němcovou ze spolku „Zvířata ze statku“. Paní Němcová přivedla své koníky až do pokojů klientů v domově pro seniory, kterým udělala velkou radost. Všechny aktivity, které probíhají v našich službách, poskytujeme dle přání a potřeb našich klientů.

Na závěr bych Vám všem ráda popřála pevné zdraví do dalších dní.

Vaše **Magdalena Kufrová,**
ředitelka SSMHB

Letní dny v DS Na Výšině

Krásné letní dny prožívali klienti v denním stacionáři Na Výšině. Příjemné počasí nám dopřalo k pravidelným procházkám do zahrady DpS, kde společně klienti obdivovali krásu rozkvet-

lých květin, vůni bylinek a také záhony se zeleninou. Za vším je vidět obrovská každodenní práce pana zahradníka.

Při procházkách do zahrady jsme vždy chvíli poseděli na la-

vičkách, zpříjemnili si tyto chvíle vyprávěním nebo i potrénovali paměť při vědomostních kvízích. Téměř vždy se nám podařilo vnést dobrou náladu i do těchto každodenních aktivit. Mezi oblíbené aktivity patřila také hra petanque, který je ve venkovních prostorách vždy zajímavější.

Letní sezónu jsme v DS také započali naším oblíbeným pečněním. Nemohla chybět třešňová bublanina, jahodový džem, bezinková či levandulová šťáva. Zásobu vitamínů na podzim máme už přichystanou.

Podařilo se nám také společně podniknout několik výletů. První z nich byl do Zahrady na Letišti a také do parku Budoucnost. Oba výlety byly velmi vydařené.

PARTNER, KTERÝ VÁS NEPOTOPÍ

Již od roku 1993 společnost působí jako celorepublikový distributor zdravotního materiálu a léčiv. Díky široké nabídce produktů i služeb se společně řadí mezi přední distributory v ČR. Snažíme se přistupovat ke každému klientovi individuálně, což je klíčem k úspěšnému obchodnímu vztahu!

Proč si vybrat distributora Dentimed:

- Široké portfolio výrobků
- Rychlé termíny dodání
- Rozvoz po celé ČR – vlastní doprava
- Sponzorské aktivity
- Vzdělávací program za exkluzivní ceny
- Novinky a akce
- ...a mnoho dalších výhod

Dentimed s.r.o., Družstevní 76, 570 01 Litomyšl
www.dentimed.cz, e-mail: info@dentimed.cz, Tel.: 461 612 740

Vážení zákazníci,
dovolujeme si Vám nabídnout naše služby:

- Dodávky inkontinenčních pomůcek za výhodných podmínek
- Od 1. 1. 2020 na trh dodáváme nové inkontinenční pomůcky Dailee, které jsou vyráběny v ČR
- Široký výběr zdravotního materiálu
- Komplexní dezinfekční program
- Elektronický objednávkový systém

Jsme členy odborných organizací:

Váš specializovaný
DISTRIBUTOR
www.dentimed.cz

personál DS Rejnko

Léto, slunce, ovoce

Nevím jak vy, ale já mám léto spojené se slunečním světlem a teplem, letními bouřkami, spaním pod stanem, plaváním v rybníku a hlavně, ... hlavně se zahradou, která po jarní dřině konečně začíná rodit mísy a koše ovoce. Jahody se červenají jako stydlí se děvčata, klenotnictví jsou plná třešňových náušnic, rybízů všech barev se k sobě tulí v bohatých hroznech, slunce maluje meruňky na oranžovo a šťavnaté švestky už začínají fialovět.

„Nejlepší ovoce je, čerstvě utržené ze stromu nebo z keříku. Při sbírání jsme vždycky ochutnávali. A pak ta práce, ovoce očistit, zavařit, udělat marmeládu, kompoty a šťávu. A taky rybízové víno! No a jablíčka ukládáme do sklepa.“ říkají klienti denního stacionáře Reynkova v Havlíčkově Brodě.

Crrrr, crrrr, zvoní telefon a na druhém konci nás zvesela zdravá dcera bývalé klientky denního stacionáře a nabízí nám koše červeného rybízu. S nadšením souhlasíme a přijímáme i borůvky a meruňky od dalšího hodného dárce. (Tímto všem děkujeme). A už probíhá plánování, už začíná ta dřina s přebíráním, omýváním a vypeckováváním. Něco zamrazit, něco nakrájet na kousky na marmeládu a něco naložit na sirup a hlavně nezapomenout ochutnávat!

„Nejraději jsme měli borůvky s cukrem a šlehačkou, to bych si dala... A rybízovou buchtu s cukrovou čepicí, to je dobrota.“ zavzpomínala jedna z našich klientek.

A tak jsme rádi, že jsme si i tato přání mohli v Domovince splnit.

Eva Přenosilová

Naše Hanička ♥

Dnes bych Vám ráda představila člověka, jehož práce pro naše klienty si velmi vážím, zejména proto, že ji vykonává ve svém volném čase a bez nároku na jakoukoli odměnu. Dochází totiž za našimi klienty jako dobrovolník. Nejprve pár řádků o dobrovolnictví jako takovém. Dobrovolnictví je vždy základním prvkem občanské společnosti, posiluje důležité lidské hodnoty jako je družnost, služba jiným lidem a zájem o druhé. Tato myšlenka je zároveň zakotvena ve Všeobecné deklaraci o dobrovolnictví Organizace spojených národů a měla by patřit mezi běžné lidské hodnoty každého z nás. Já osobně ho vidím jako světlo, které vnáší do života našich klientů vždy něco zvenčí. Jedním z takových vzácných lidí je právě paní Hanička Kodrlová, která dochází do našeho Domova pro seniory a do Denního stacionáře už od dubna roku 2016.

Hanička u nás pracuje jako dobrovolnice už od roku 2016. Naším klientům za tu dobu již věnovala více než 300 hodin, což je spousta času, který mohla strávit jinak a věnovat se sama sobě. Zejména za ten čas jsme jí my i naši klienti moc vděční. Hanička je u klientů velmi oblíbená díky její srdečné a usměvavé povaze. V našem Domově pro seniory pracuje s jednou klientkou, která jí má velmi ráda. Oceňuji, že kontakt paní Kodrlová nepřerušila ani v těžkých dobách pandemie Covid 19, kdy byly nařízením vlády zakázány jakékoli návštěvy u klientů. Paní Kodrlová psala naší klientce dopisy, pohlednice nebo personál zprostředkoval telefonické kontakty. Hanička dochází nejen za našimi klienty domova pro seniory ale i v denního stacionáře společně se svým krásným německým ovčákem Badym. Aby mohla

pejska vodit za klienty pravidelně, zařídila si a úspěšně složila společně s Badym canisterapeutické zkoušky. V současné době u nás zajišťuje canisterapii pravidelně. Klienti se na její návštěvu vždy těší a nejraději by byli, kdyby mohla chodit každý den.

Práce Haničky si nesmírně vážíme, dokáže vykouzlit úsměv na tváři našich klientů, a to je nejvíc. A právě proto jsme se rozhodli ji nominovat na cenu Křesadlo, která je od roku 2001 udělována pražskou organizací Hestia dobrovolníkům roku. Letos se předávání konalo dne 8.6.2023 v prostorách knihovny Ignáta Hermanna v Chotěboři. Akce se mimo jiných zúčastnil i pan starosta Zbyněk Stejskal a paní ředitelka Fokus Vysočina a dobrovolnicí roku se právem stala naše Hanička. Moc jí touto cestou gratulujeme a jsme hrdí, že právě my máme to štěstí s ní spolupracovat.

Fotografie přímo ze slavnostního předávání ceny, naše Hanička je na fotografii třetí zprava.

Kočí pohádka

Odešla nám kočka, ta bíločerná, hezká, co sedávala u venkovního vchodu, měla tam taky obydlíčko, sestavené z polystyrenových desek, byla přítulná, mazlivá, nechávala se od každého hladit, dostávala jídlo a patřila k nám. I kočky musí odcházet ke svým předkům, jako vše živé na světě, důležité je, aby každý – tedy i kočky – rozdával radost a dobrou náladu. Zase určitě bude další kočka, je jich na světě hodně a u domácích koček bychom si měli vážit jejich náklonosti, vždyť se do takové podoby utvářely celé věky. Kočka má v sobě přezíravost, ale i urozenost, rozdává svou přízeň opatrně. Má pěknou tvář a pronikavý pohled, v němž je cosi nevyzpytatelného a tajemného, asi i právě proto, starý Egypt, uctíval kočky jako božstvo. Svěřovali kočkám hlídání svých zásob zrní před hlodavci. V pouštní zemi, kde jedinou úrodnou plochou byly záplavové a tím i úrodné nížiny u posvátné řeky Nil, ochrana sklizeného zrní byla pro obyvatele, této jinak sluncem vyprahlé země, životně důležitá. Považovali si proto koček a po jejich smrti je mumifikovali a ukládali do chrámů bohyně Bastet s kočičí hlavou. Kočka domácí byla domestikována asi před 5 000 lety, od poloviny 19. století se započalo se šlechtěním různých plemen, od krátkosrstých po dlouhosrsté, angorské, barmské, siamské – a dnes je už přes 100 různých kočičích ras, - a taky kočka pohádková. Před více jak šedesáti lety jsem slyšel pohádku, která se mi líbila, leč vzpomínky jsou chatrné, a tak se vám pokusím ten příběh převyprávět po mém, nově, na motivy oné pohádky.

V malé vesničce za lesem a rybníkem bydlel zedník, dobrý zedník – Ferdinand Řehka, ale nikdo mu neřekl jinak než Ferda Kokta. Trpěl koktáním již od dětství, a tak byl rád, když skončil základní školu – domníval se, že až bude dospělý a bude pracovat, nemusí přeci zase tak moc mluvit a lidé se mu přestanou smát. Vyučil se zednickému řemeslu a postupně se z něj stal výborný pracant, ale smích pro jeho koktání neustal. Začal být víc a víceji nevrlý, takřka na vše, co nebylo po jeho vůli nadával a vztekle opakoval, že je vše a všichni haraburdí, jenže pro jeho vadu řeči to znělo jako ha-hara-burd a lidé se ještě více smáli a vtipkovali na jeho účet. Stával se z něho morous, ani se neoženil – taky, která holka by si jej vzala, koktavého a ještě vzteklouna. A tak bydlel sám, na konci vesnice, v domečku, který si sám postavil. Lidi neměl rád, a na děti z vesnice byl spíš zlý než nesnášenlivý. Plynuly roky a už začal i šedivět. Bylo to v době, kdy parta zedníků, ve které pracoval, začala stavět větší bytový dům. Práce, jak se říká, jako na kostele, a ta se někdy i protáhla. Když bylo hezky, - jaro bylo jako vymalované, - tak se mnohdy slezlo z lešení až v pozdním odpoledni, omylo se pracovní nářadí a šlo se domů. „Pojď, Ferdo, s námi do hospody, zapít tu dnešní šichtu“, volali na něj kamarádi, ale on se jen zakabonil, přitáhl si kšiltovku ještě více do čela, přehozenou tašku s omytým nářadím a špinavými montérkami si přitáhl řemenem pevněji k ramenu a šel do svého domečku. Po cestě došel paní Uhlířovou, vrátila se z nákupu v obchodě domů, v každé ruce těžkou taš-

ku, shrbená stářím, těžce našlapovala a tašky jí přitom klímaly podle rytmu její chůze. „To-to ne-ne-můžete dá-dá-vat pozor-zor a nemlá-lá-tit ostátní-ní do no-no-hou-hou?“, vyjel na ni Ferda. Stará paní Uhlířová se překvapená, těžce oddychujíc, zaskočená jeho zlobou, snažila něco říci na svoji omluvu, hned však její první slova, uťal Ferda. „Ha-ha-raburd-burd“ a hnal se jako černý mrak do svého obydlí na horním konci vesnice. „Stará bába, ať dřepí ve svém kutlochu a nepřekáží“, hartusil v duchu. A nahlas zase zahromoval, „Ha-ha-haraburd-burd. Konečně je doma, shodí z ramena tašku, vybalí nářadí a montérky, ty dá venku přes bidlo, aby se vyvětraly, a stále je v něm ještě hněv na paní Uhlířovou. „Baba-ba mota-vá-vál!“ kleje, když už vchází do kuchyně. Mihlo se něco, či se mu to jen zdá, ne, kočka, černá kočka a vedle ní je další a na okenním parapetu sedí jiná, taky černá a na skříni si vyvaluje její kamarádka, u kamen stojí hned tři kočky, oči jim žlutě žhnou a dívají se na Ferdu. „To-to né, no ven, ho-ho-loto-to, ven, ha-ha-haraburd-burd“, rozvztekal se a bouchnul pěstí do stolu. A nastojte, kde se vzaly, tu se vzaly, další tři kočky, přímo na stole, proti němu a jiné dvě sedí na kuchyňském gauči, na jeho gauči. Ferda, žíly na spáncích nalité, od tašky odepjal řemen a začal jím zběsile mlátit do koček, honit je po místnosti, až byl celý říčný. Kočky začaly ošklivě mňoukat, prskat a sekát packami s vytaženými drápy po rozdivočeném Ferdovi Nakonec to vzdal, uondaný, těžce dopadl na lavici před domem a sípavě dýchal – ponížený, musel kočkám vyklidit boji-

ště – přemýšlel co dál. Začala se poznenáhlu plížit noc, to už se trochu sebral – přeci nebudu spát venku na lavici, kdo je tady pán – myslí si a odhodlaně zase vstoupil do domu. Beze slova šel, přímo ke kuchyňskému gauči, co mu sloužil i za postel, nyní už zabydlenému kočkami, ty z něj kupodivu seskočily, on se na něj natáhl jako kláda a po chvíli už spal. Ráno se probudil brzo, tak jako jindy, že se trochu opláchne, nasnídá a zas hajdy do práce. Na kočky si už ani nevzpomněl. Avšak ony tu byly, uhodil ho do nosu ten nezvyklý pach, podle starého zvyku zanařoval a otevřel okno na dvorek, kočky zatím seděly kolem stolu a pozorovaly, co bude dál. Tady se asi nenasnídám, stejně by mi to vzaly, pomyslel si, dal jídlo do tašky – nají se přeci na stavbě, vložil do ní i montérky, i zednickou lžici dal do ní po zvyku taky, sáhl po fánce a vztek jím zalomcoval. „Ve-ver-beži čer-ná-ná, vy jste se mi do ní-ní vy-vy-děla-li-li“, řve už skoro nepřičetně. Kočky jej zpytavě pozorovaly, některá vyhrbila hřbet, natáhla ocas a čekaly co Ferda udělá. Ten, brunátný, vyběhl i s fánkou ven, kus za barákem z ní všechno vyklopil a začal ji mýt a drhnout pískem, ale ta pach koček neztratila. Hodil si řemen brašny přes rameno a fánku v ruce, že půjde tedy na stavbu, v duchu si říkal, že to malta snad vyčistí a zbaví zápachu. Vždyť fánku potřeba. Vykročil a za ním v řadě všech dvanáct černých koček. Po cestě na ně několikrát zadupal, i kamenem hodil, ale ony začaly opět pronikavě mňoukat a prskat. Na stavbě nebyl první, ale ani poslední, a tak hned k míchačce. „Ty jsi dneska, Ferdo, jako drak, chceš asi trhat normy a zapůsobit na svoje čtyř-

nohé „slečny“, smáli se mu ostatní, jen Ferda ošklivě cosi zakokotal. „Slečny“ kočky způsobně seděly opodál na hromadě kulantiny, čistili si srst a byly potichu. Když se začalo zdít, kočky se uvelebily u lešení, zrak jenom na Ferdu. „Ale že si tě hlídají, zůstal jsi starým mládencem a ony se o tebe možná i poperou“, dobírali si chlapi svého koktavého kamaráda. Kočky zamňoukaly jako na souhlas, ale to už bylo na Ferdu moc. Zednickou lžici ponořil do kalfasu s maltou a plesk, plesk na kočky, jako když nahazuje. Ty spustily pravý kočičí koncert, podoběhly a začaly se čistit. Ferda za tu muziku dostal od kamarádů spoustu nadávek, cože to tu způsobil. On si toho ani moc nevšímal, jen si protíral oči. Zdálo se mu to, či ne, že k těm dvanácti kočkám odněkud přiběhla další. No ano, má přeci čistou srst nebo je to klam? Doma je potom spočítal, opravdu, třináct. A teď co s nimi, když se nepěkným mňoukáním dožadovaly jídla. Musel jim něco dát, avšak na třináct hladových krků nebyl připraven a ony už dlouho nejedly. Proto dal kočkám všechno co měl sám k večeři, těm nevitáným čtyřnohým návštěvnicím a šel spát hladový. Měl aspoň spánek bez kočičí muziky. Probudil se ráno s kručícím žaludkem a při pohledu na těch třináct černých koček se okamžitě rozčilil „Ha-ha-hara-burd-burd“ a chvíli láteřil, potom si uvědomil, jaká je to pošetlost, tím je přeci nezažene, a tak se rychle umyl – kočky taky, - kvapem se oblékl a rychle do obchodu, aby si něco koupil k jídlu, potom do zaměstnání, kočky samozřejmě za ním. Jak spěchal, ani si nevšímal, že u domu vedle prodejny, si včera holčičky z nanošeného písku udělaly „bábovičky“. Šlápl na ně, pohledem

zavadil o děti, co vyšly z domu, v očích už měly slzy nad zkázou jejich včerejší pískové radosti, a on na ně ještě zakřičel „Vy pa-parchan-ti-ti za-za-trace-ní-ní, co sem no-no-síte písek-ek, člo-člo-věk-věk by si má-málem zlo-zlomil nohu-hu, do-doma vás mají-jí řezat-zat imrvere-veré“. A zástup koček za ním se rozrostl o další. Na stavbě si jej dobírali jako včera a ve Ferdovi všechno hrálo, jen, jen vybuchnout. V poledne, když se chtěl najíst, kočky byly hned u něj a mňoukáním se dožadovaly jídla. „Ne, nic-nic nedo-stane-te-te“, zařval na ně a fánkou na ně hodil cement Zaprášené kočky začaly vřeštět a sekát po něm drápkatými packami, až si musel poposednout o kus dál. Kočky se pomalu uklidnily, začaly si čistit srst a Ferda, oči vyvalené zírání na příchozí, další černou čtyřnohou „slečnu“, jak se mu smějí kolegové. Dnešní den byl pro něj jeden z těch nejhorších. co zažil, rozčileně si vše ještě jednou probíral večer na posteli, pořád se mu vybavovalo to poledne, jak se objevila další kočka, a v myslí mu proplouvají ty tři poslední dny, přeci když se rozkatí a odnesou to i lidé, či nějak podobně někomu či něčemu ublíží, objeví se nová černá kočka. Až mu je z té úvahy zima a nemůže dlouho usnout. Ráno radši bez řečí a nadávání dá kočkám jídlo, co měl ještě doma, nerad sice, ale bál se, aby se neobjevila další kočka. Šli mlčky do práce, on první a všech patnáct koček za ním, jen se stavil v obchodě pro jídlo, koupil ho i kočkám, na stavbě se snažil ponořit do práce, nekřičel, nevztekal se a štiplavých poznámek chlapů, jak pokračují námluvy, a která, že kočičí slečna to bude, se snažil nevnímat, ač jej to zlobilo. Den uplynul a po

něm další a další, až si zednická parta zvykla, i bez poznámek, na Ferdův kočičí doprovod. Zvykla si na to i vesnice. Zvykl si na to i Ferda. Na začátku podzimu pracovali všichni zedníci z party, na stavbě hospody v nedaleké vsi. Pozdě odpoledne se vracel Ferda z práce spolu s kočkami, domů, valem se už stmívalo, v dálce se občas zablýsklo a po nějaké chvíli, zatím ještě ztišeně, hučivě zahřmělo. Spěchali. V předposlední zatáčce silničky, co k nim vedla domů, stál napříč vozovky traktor s valníkem, na němž bylo několik balíků sena, ale víc jich bylo rozházeno na zemi. Řidič asi nezvládl zatáčku a velký náklad balíků se sesul přes sajtnu na silnici. Nyní, už celý zpocený, obtížně dostával neforemné balíky zpátky na vůz. Jindy by si Ferda neodpustil urážlivou poznámku o tom, jak je někdo nešikovný, a s jízlivým úsměskem by šel dál. Ale dnes jen houkl na nešťastného traktoristu, aby rychle vylezl na valník, že mu bude podávat ty roztroušené balíky nahoru, na vůz, a on je bude pěkně rovnat na sebe. Stihli to, seno v balících už bylo v suchém a zastřešeném skladu, a Ferda s kočkami doma. Když jim dával, večer, do misek jídlo – venku už slábl déšť i bouřka, co ještě před chvílí rozsvěcovala temnou oblohu – všiml si, že k jedné přichystané večeři, nepřišla žádná strážnice. Asi se v tom chvatu dostala někam jinam, déšť už skoro přestal, to ona je za chvíli tady, myslel si. Ale nepřišla. Ani druhý den, ba ani příští – nevrátila se vůbec. A když asi týden před vánočními svátky, pomohl staré paní Uhlířové, - té Uhlířové, na kterou se na jaře hrubě osopil pro její po-

malou chůzi s velkými nákupními taškami, - odnést z pošty těžký vánoční balík od dcery, až k ní domů, a ještě se koktavě omluvil za svoje hulvátství – zmizela mu další kočka. Ferda, pozdě večer, u vánočního stromku, rozjímal o sobě, o tomto roku, kdy přišel k patnácti černým kočkám, jak je to všechno podivné, jak vlastně žil, na co urážel lidi jen proto, že se mu smáli pro jeho koktání, proč se tomu někdy neusmál – říkal si. Až když se objevily ty kočky, nějak jej to rozhodilo, a přeci jsou docela fajn, má se o co starat, není sám, a teď, když někomu trochu pomůže – kočky mizí. To je zvláštní. Přemýšlel o tom všem i na lůžku, až už celý tumpachový a ospalý, usnul. Spolu s ním i třináct koček. Začal se pomalu měnit a všimli si toho i lidé. Ke kočkám se choval mírně, začal si jich vážit, už nechtěl, jako ještě před nedávnem, aby zmizely tak rychle, jako se objevily. Avšak musel jen bezmocně přihlížet, jak mu pomalu odchází jedna za druhou. Za tři roky mu zůstali jen dvě. Báł se o ně, aby taky nezmizely. Mazlil se s každou jako malý kluk, připravoval jim jídlo, bezmála jako v restauraci, hrál si s nimi, a to už byl věkem skoro v důchodu. A když ten den skutečně přišel a penze byla tu, pohostil v práci kolegy, sousedy, rozdával a radoval se. Ale ve skrytu duše byl smutný. Co bude teď dělat, přece do práce chodil hned po vyučení, jak nyní bude, nevěděl. To, co věděl bylo, že bude mít na kočky spoustu času. Plánoval si roztodivné, růžové sny. Druhý den ráno, po té oslavě, přišla za ním (ještě ležel v posteli) jedna kočka, přitulila se k němu, tlapkami jej – zdálo se mu – pohladi-

la a najednou zmizela. Ferda byl z toho celý naměkko, zaražený, smutný, jen hladil zbývající kočku, „Ne-ne, ty mě ne-ne-opustíš-tíš, vid’?“, a tiskl se k ní. Tak začali spolu nakupovat už jen ve dvou, v domečku spolu hospodařili a hráli si, chodili ven, a lidé často pozorovali, jak je k ní Ferda pozorný a hodný a jak se jeho tvář projasňuje. Na konec podzimu nastaly vydatné a prudké deště, z té spousty vody se rozvodnily potůčky a potoky, slily se v jednu hučící a vše beroucí kalnou řeku, která zatopila nejniže stojící domy v obci. Lidé, když je jim nejhůř, si začnou pomáhat, ani Ferda nebyl výjimkou. Sice k němu, na horní konec vesnice, se voda nedostala, o to však víc jej bylo vidět na práci u sousedů. Ferda Kokta nezapřel, že byl dobrý zedník. Jako pracant a odborník, byl skoro na roztrhání, ale to mu nevadilo, těšilo jej, že i na stará kolena, je k něčemu dobrý. Horečně všichni pracovali, aby stihly opravy a rekonstrukce do prvních mrazů. Podařilo se. Ferda, celý rozradostněný, jak všechno klaplo, seděl ten pošmourný a již sychravý den konce listopadu, doma, u roztopených kamen, na klíně jej zahřívala kočka, kterou hladil, a vyprávěl jí o lopotě, kterou zažili všichni ve vesnici, ale všechno, že se podařilo, a jak to umí člověka zahřát – kočka poslouchala, a s pohledem upřeným na jeho starý, samou dřinou hrubě vráscitý obličej, se mu zálibně protáhla v jeho upracovaných dlaních, růžovým jazýčkem mu je olízla, - a rozplynula se. Ferda zůstal sedět nehnutě, jako opářený. Po chvíli vstal, rozsvítil velké světlo a začal ji po místnosti usilovně hledat, i v pokoji, na

chodbě, všude. Jenže kočka nyla pryč. Věděl to od samého začátku, přeci vždycky takto mizely i ostatní kočky, jenže si to nechtěl přiznat, až posléze se posadil bezmocně na židli, slzíci, s rukama na kolenou. Starý a zlomený muž neměl už tak dlouho skelné oči a chvějící se bradu, jako toho dne – a to už bylo hodně dávno – kdy mu umřela máma. Byly to i teď smutné Vánoce. Když sešel poslední sních a jaro se hlásilo o život, šoural se zase jednoho dne stařeček, z posledního baráku ve vsi, do obchodu. Ženy, stojící před jeho výlohou, se na Ferdu Koktu soucitně zadívaly, „Ten, za tu zimu sešel“, prohodila jedna z nich. „No jo, schází mu aspoň jedna kočka, s tou poslední si hrál a měl se k ní jako k rodné sestře“,

řekla další. „A přeci, u Hamouzů, teď mají od té mourovaté kočky, kořata, co kdybychom jej za nimi poslaly?“ Šel, sám ani nevěděl, jak to dopadne, co když jej vyženou, bál se. Když u nich zazvonil, u zahradních vrátek, to už byl ze všeho celý pryč, a jak se objevil pan Hamouz, nesměle a s koktáním, zadrmolil svoji prosbu. Ukázali mu je.

„Tu-tu čer-nou-ou, vyhrkl žádostivě Ferda. Proč by mu ji nedali, však se při té velké vodě tak činil, a kořat měli ještě hodně. Rozradostnělý Ferda si nesl domů mňoukající kotě, které nechápalo, proč jej vzali od ostatních. Ale v domečku se mělo hezky, vyrostlo v pěknou černou kočku, její pán se o ní vzorně staral, takže spolu vytvořili nerozlučnou dvojku. Za teplých

letních večerů, které se půvabně překlápějí v noc, sedávali před chaloupkou na lavičce, Ferda ji hladil a vykládal o oněch patnácti kočkách: „Víš ony-ny jsou teď tá-tá- mhle,“, a ukazoval na oblohu se spoustou hvězd, „mrka-jí-jí na nás-nás, vi-vi-díš?“. Hvězdy v Mléčné dráze světelně mihotají, mají mnoho obdivovatelů, a jedním z nich se stal i Ferda. „Po-po-tom“, a to pronesl stísněně, „se za-za nimi ta-ta-ky podí-dívá-váme, že, jen je-jestli mne bu-bu-dou chtějí, ko-ko-koktám-ám“ a podíval se trochu vyděšeně na kočku. Ta si uvolněně lebedila na jeho klíně, a začala spokojeně příst, - Ferda zjhl.

Josef Milichovský

Ocenění pro paní Irenu Trnkovou

Naše klientka paní Irena Trnková se už po několikáté zúčastnila literární soutěže Polabská

Vrba 2023 a také ji po několikáté vyhrála!
Za všechny jí moc gratulujeme

a děkujeme za reprezentaci!

Sociální služby města Havlíčkova Brodu

Sociální služby města Havlíčkova Brodu jsou poskytovatelem pěti sociálních služeb a to pobytových (domov pro seniory, domov se zvláštním režimem, odlehčovací pobytová služba), ambulantních (denní stacionář, pečovatelská služba) a terénních (pečovatelská služba). **Cílem našich služeb je zajistit kvalitu, důstojnost, efektivnost a bezpečnost a co nejvyšší možné míře podporovat stávající soběstačnost uživatelů v souladu s běžným způsobem života jejich vrstevníků.** V současné době poskytujeme pobytové služby 131 uživatelům (v 86 jednolůžkových pokojích se sociálním zařízením), terénní 160 uživatelům a kapacita ambulantních služeb - denního stacionáře je 30 uživatelů. Cílem naší práce je, aby lidé, pokud to jde, dožívali ve svém přirozeném prostředí po boku svých blízkých. Pokud jsou všechny možnosti vyčerpané nastupují pobytové služby. Proto bychom Vám rádi popsali příběh klienta naší pečovatelské služby.

Životní příběhy našich klientů, ač mnohdy zcela odlišné, se u nás setkávají a tvoří ucelený obraz. Všechny spojuje jedno. To, co se dříve zvládalo bez pomoci, najednou nejde. Někdy je důvodem náhlý úraz, někdy je to naopak zdravotní stav, který se s přibývajícím věkem horší a sil ubývá. A tak v kanceláři sociální pracovnice zazvoní telefon.

Paní (říkejme jí třeba Nováková) telefonuje sociální pracovnici. Má maminku, na jaře jí bylo 88 let, je vdova a žije sama v Havlíčkově Brodě v panelovém domě bez výtahu. Ona

sama má roky, a navíc nemocného manžela, o kterého pečuje. Bydlí v Praze, za maminkou dojíždí nepravidelně o víkendech, pokud se podaří zajistit péči o manžela. Maminka měla nedávno kolaps, asi málo pije a zapomíná léky. Taky už špatně chodí, nejspíš nezvládá hygienu, ale moc o tom nechce mluvit, vždycky byla „dáma s velkým D“, všude jí bylo plno, vyhledávala společnost. Jenže postupně se začala odbývat, z bytu se ven bez pomoci nedostane, blízcí přátelé zemřeli a ona zůstala sama. A co teď? Odstěhovat do Prahy se nechce, chce žít a ideálně dožít ve svém bytě v Havlíčkově Brodě. Ale je vůbec tohle možné? Ano, je.

Převzeme si kontakt a paní Novákovou starší navštívujeme doma. Sama ví, že bez pomoci se neobejde, ale neví, kde začít, co dělat? S paní Novákovou si povídáme o jejím běžném dni, jak to vypadá od rána až do večera. Jak zvládne připravit jídlo? Kdo nakoupí? Kdo nachystá léky? Kdo ji doprovodí k lékaři? Ukazuje se, že problém je skoro všechno. Ačkoliv se paní moc snaží, prostě to nejde. Nabízíme jí proto pomoc naší **PEČOVATELSKÉ SLUŽBY** a zároveň zjišťujeme, zda by byl zájem i o docházku do denního stacionáře. Se zájmem poslouchá povídání o „**Denním stacionáři**“, chtěla by mezi lidmi. Má pocit, že zapomíná i mluvit, když je pořád sama doma. Ale jak by se tam dostala, když nesejde sama ze schodů?

Máme nyní v pečovatelské službě kapacitu jí navštívit opakovaně během dne a zároveň máme místo v denním stacionáři. Služba je nastavená na docházku pečovatelky od pondělí do neděle na sedmou hodinu ráno – paní Novákové pečovatelka dopomůže nachystat snídani, provést hygi-

enu, obléct se a dohlédne nad užitím léků. Paní Novákovou zároveň vypraví v týdnu do denního stacionáře. V osm hodin už jí doma vyzvedává řidič Taxíku Maxíku a veze jí do stacionáře. Tady se paní Nováková našla. Potkala přítelkyni ze zaměstnání, mají hodně společných témat. Postupně paní Nováková poznává celé osazenstvo stacionáře. Ráda vypráví, nejraději se zapojuje do společných aktivit. V poledne se naobědvá, dá si kávičku a k ní čerstvou a hlavně vlastnoručně upečenou buchtu ve spolupráci s ostatními klienty. Když se cítí unavená odejde do ložnice. Ve tři hodiny už jí zase odváží Taxík Maxík domů. Je unavená, ale příjemně. Má dobrou náladu, telefonuje dceři, protože se konečně zase cítí být užitečná a spokojená.

Každou středu jí ve stacionáři vyzvedává již v jednu hodinu pečovatelka z pečovatelské služby a jdou spolu na nákup. Paní Nováková má radost, protože se může sama vybrat z regálů, na co má chuť a co potřebuje. Paní Novákovou ještě před pár měsíci ani nenapadlo, že se ještě někdy podívá do obchodu. Pečovatelka jí ještě doma zapne pračku. Za dvě hodiny je vypráno, na chodítku si košík s prádlem převezí a sama ho pomalu pověsí na nachystaný sušák. I když je zmožená, zvládla to skoro sama a je na sebe moc hrdá. Musí zavolat dceři, aby se pochlubila. Večer se opět zastaví pečovatelka z pečovatelské služby, pomůže nachystat večeři, připomene léky a popřeje dobrou noc. O víkendu se paní pečovatelka zastaví ráno a večer, navíc v poledne přinese a naservíruje oběd. Občas se ohlásí dcera, že přijede na víkend. To už si maminku obstará sama. Dceři je též nabídnuta odlehčovací pobytová služba v případě, že by potřebovala odjet na dovolenou a maminka by potřebovala zajistit i přes víkend.

Paní Nováková žije doma ve svém prostředí, je spokojená. Nemá strach, není jí smutno. Ví, že není na všechno sama a na pečovatelky se pokaždé těší.

Žít doma není utopie, žít doma je normální. A my moc rádi píšeme příběhy s dobrým koncem.

Pokud byste potřebovali pomoc volejte tel..č.: 724 291 175

**Sociální služby
města Havlíčkova Brodu**

**Reynkova 3643
580 01 Havlíčkův Brod
Tel.č.: 569 433 757**

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 11. listopadu.
Tři vylosovaní úspěšní luštitelé získají hodnotné ceny!

<p>„Představte si, chlapi, že jsem včera našel kilový hřib!“ „Co by né, takový hřib by...“</p>				POMŮCKA: AVENUE, DALTON, EOS, TAT, UNIX, YAP	JEDEN Z MINISTRŮ ZEMANOVY VLÁDY	BÍLKOVINA VE SVALECH	POPĚVEK	PLÁCAT	OKUTÁ	NANDAT SEMINKA DO ZEMĚ
				ZAKLADATEL ATOMOVÉ TEORIE						
	FRANC. HL. ULICE	AUSTR. STEP	MÍSTNÍ ŽELEZNICE							
			DRUZI							
OSINEK							PLANETKA			
VŘENÍ				UKAZOVACÍ ZÁJMENO			SVOJE			
ADAMOVA DRUŽKA				INDICKÝ FILM			VADA			
				MIMOŘÁDNĚ			DĚTSKÝ POZDRAV			
1. DÍL TAJENKY						HOLENKU				
						OSOBNOST				
POČÍTAČOVÝ OPERAČNÍ SYSTÉM					TROPICKÁ BRAMBORA					
					ZN. MOLYBDENU					
VÝROBCE POČÍTAČO- VÝCH HER			TEMNOTY				OMAČKAT	SPRAVOVATI TMELEM	ATOL V SOUOSTR. KAROLINY	ÚDAJNĚ
			ČÁST ŽENSKÉHO TĚLA							
	SVITEK GÁZY	PŘEDOBRAZ								
		DROBNÁ ÁRIE								
HMOTNOST OBALU ZBOŽÍ					MUŽSKÉ JMÉNO (16.11.)					
					ÍRSKÁ OSVOBOZE- NECKÁ ARMÁDA					
PODNIK V BRUNTÁLE				2. DÍL TAJENKY						
				DÍTĚ						
SOLMIZAČ. SLABIKA			ŠTOURAL						RUJAN	ČASOVÝ ÚSEK
			PLESKNUTÍ, ANGLICKY							
ŽENSKÉ JM. (17. 8.)						PRŮZRAČNÉ				
						ZKR. STÁTNÍ ARBITRÁŽE				
DOMÁCKY OTAKAR					INDICKÝ HUD. NÁSTROJ					
ZELENÉ ČÁSTI ROSTLIN					VLASTNÍ ATĚ					

Redakční rada: Ondřej Rázl, Ivana Julišová, Zdena Lehmannová, Magdalena Kufrová

Kontakt: ssmhb@ssmhb.cz, 569 433 757.

Náklad: 400 ks

Za případné chyby v textu se omlouváme.

Uzávěrka příštího čísla 20. listopadu 2023.

Evidenční číslo: MK ČR E 21809

Sponzorem časopisu Jablíčko je společnost Dentimed.